

Kovács Fruzsina

Rózsaszín burok

Idegen emberekkel kézfogás. A peronon állok, ujjaim között finom kéz, vigyázni kell, öszsze ne roppantsam. A füle alatt leheletnyit kitüremkedik az állkapcsa, művészvonás. Ez túl erős, lehet, megjártassa magát, kitinpáncélból van a bőre. Leghiggadtabb. Talán az érzékenységtől nőies a lélek. Mert akkor a művész férfiak igazából a nők. Anikó barátnóm átverekszli magát a tömegben, a következő kocsi végében úgy dönt, itt letanyázunk. Hülyeség, a lélek nemtelen. Sokan ülnek körülöttem, zajos társaság, ha levennéd a hangot és lelassítanád, akkor is tudható. Zajgolyók röpködnek körülöttem. Vízler Andris kimegy Görögországba egy évre teknőcöket menteni. Ezt elkapom. Nem sokára indul, kivonul a magyar társadalom forgalmas útvesztőiről, hogy tegyen egy breaket a karrierjében, mielőtt végleg felnőttnek definiálná magát. Áttér az egyetemi éveire, hogy milyen éteri volt fiatalon rádiós műsort vezetni. Éteri és tündező. Görögország, az klassz. Van róla egy képem, ide csúszttam a mellső zsebembe még pelyhedző kóristalányként. Hajnalban kilépek az erkélyre és arcomon érzem a tenger hűsítő szelét. A víztükörön megcsillan a fény, a felszín bordázatát végignyaldossa, mire a tenger zúgó hullámmásában só illatot áraszt magából. Ez a válasza. A nap és a tenger násza az örök beteljesületlenségről szól. Andris hangja olyan, mintha eleve meg lenne szűrve a mikrofon és a hangszóró zónájában. Mintha nem is innen mellőlem tartaná beszédét. Készenlétben. Érdes és ropog, ropant mód beletör a tudatba, hogy most már meg akar nősülni. Minden jól van az életével kapcsolatban úgy, ahogy van, mondja, csak mivel már lassan harminc, kellene egy nő. Aki mellé vissza lehet bújni reggel a felnőtt lét elől, szemében újra és újra megpillanthatja a tenger türkizét. Érzem, hogy belülről tör össze a hír. Az embernek meg kell érnie arra, hogy kereshesse a másik felét. Aki arra lesz jó, hogy sebeket gyógyítson.

Átszínezek dolgokat. Nem hinném, hogy pontos lenne ez a képem a tengerről sem, valójában elég művi a kék. Összekopírozhattam valami prospektusban látott fotóval. A valóság pasztell. Szücsi kimosolyogta nekünk, hogy ingyen mehessünk be, mondja Anikó az aktuális siker sztóriáját. Csakhogy aztán összefutottunk a sráccal, akinek az orra előtt mentünk be. Amitől rendre kipirul az arca, megtelik étellel és a szeme is mosolyra vált. Utált minket. Ezért imádni lehet őt. De már elmondta sokszor, kívülről fújom a tegnapi koncertet és így unni is lehet. A férfias retorikát. Mondókája belekarol a vonatkattogásba, lüktetést kap. Csak a legtávolabbi kép, ami egyhelyben áll. Vagy azt lehet unni, hogy folyamatosan újragyakorolja a múltat. Hogy bármikor kéznél legyen. Próbálom megtalálni azt a középpontot, amihez képest elmozdulunk. Általában a horizonton van, arrébb csúszott. Vállamnak ütődik az ajtó. Innen nézve kivehető a Minorita templom csúcsa, olyan magasan vagyunk. Ennél akkor vagy feljebb, ha egyenesen a Himalájába tartasz az egyik hegy völgyébe ahol csak egy buddhista szerzetes él. Oda kéne mennem, a

gyógyítóhoz. Leülnék mellé egy kőre és nézném, amit néz. Nulla meglepetéssel rám pillantana, nem szólna hozzám. Anikó kolija Eger legmagasabb pontján van, emeletre cipeljük a csomagot. Jó mi, kérdi, szakkoli, ez csak a zsírosképűeknek jár. Nem tudom, mit mondjak, úgyhogy csak azt felelem: ja-ja. Az erkélyről kupolák és háztetők kerülnek a lábam elé, a nap beszínezi a vásznat, egybemossa a vöröset a késsel, észrevehetetlen hibákat ejt. Megérinti a tetők éleit, az utcák belsejét egyetlen nagyvonalú mozdulattal. Te nem itt laksz, igaz, tör elő a semmiből egy fiú hangja. Nyaralsz itt? A földszintről mondja, igent bólintok. Merthogy nyár van, a nyaralás ideje, ki lehet pihenni a fáradalmakat, de hogy én végül is mitől merültem ki. Nem felelek. Elmesélhetném, mivel foglalkozom, de az hazugság lenne. Nem hinném, hogy a felszínen tükröződő dolgoktól merülök ki. Azért ő csak mondja a mondandót. Arról beszél, hogy három városban él egyszerre, az apjának van egy háza Szentendrén, az anyja Debrecenben él, ő meg itt tanul, és mind a három város különböző oldalait veszi elő az ének. Hogy a lélek olyan, mint egy focilabda, ha forgatod, látszik, hogy minden oldala egy kicsit más. Ezt magammal viszem. A kocsmasztalnál mindenki kollégista. Kólával keveri a bort, és olyan sztorikat mesél, melyeknek legalább két ember részese a társaságból. Kivételem én. Kihúzó a padszélre, ez lesz a helyem. Peremvidék. Ott imbolygok, mint egy fabábú le és fel. Le és fe-e-el. Le, fel. Nem iszom többet. Senki nem rekeszt ki egyébként, nem vagyok útban, kimondatlan, hogy rám osztották a fabábú szerepét.

Meg kéne nézнем Gárdonyi házát, mondom magamnak, ahogy elhúzó a csipkefüggönnyet. Egyedül menni, hogy közelebb lehessen hozzá. Letrappolni a várkapu lépcsőjén, vagy lábujjhegyen betérni egy galériába, elmerülni a művilágba. Bármilyen eltervezhető. A képen a víztükör fát lát, magára festi a felhőket és a fát. Megfordítja őket, ki önmagukból és megtisztítja kontúrjaikat, hogy csak messziről tűnedezzen át. A másolat. A lepel mögött talán nincsenek is színek, csak vakító fehérség. Ha onnan néznél vissza önmagadra, vajon mit látnál? Száraz az ajkam. A víztükör vibrálása egyszer lelassul és látható lesz benne az, aki innen nézve a másik oldalon áll. Ő a felfestett színek nélkül látja, ami lehet. Még nincs. Páncél és festék nélkül, ami van. Ettől a gondolatától megemelkedik a mellkasom. Most feljebb vagy, mondja bennem egy hang, de a szomjúság érzése visszatoloncol. Elmehetnek fagyizni, mondja az ismerős a parkban, miközben dús buborékos vízzel töltekezem. Tegnap egy asztalnál ültünk, ez azt jelenti, hogy ismerjük egymást. Nem tudom a nevét. A pisztácia fagyija szerepel a sálján is, ami lenből készült. Átlátszó szívárvány. Magyarázza, merre van a remetelak, és eljátssza a kezével. Végig, fel és oldalt. Tánc van benne, utunk keresztezi egymást. A ház a vár mögé bújt, egy botanikus kertbe. Mégis: innen rálátni a városra. Úgy van fent, hogy alulról nem látod. Diófa alatt szakállas áll, odasüندörgök. A fák életéről mesél. Ma már addig élnek a fák, ameddig hagyjuk őket, mondja. Úgy működnek, mint egy időmérő. Ha ültetsz egy fát a kertedbe, legjobb fiatalon ültetni fát, lenyomataiban megragadható az idő. A tölgybe zárt időtlenség, mondja. Bármeddig elnyújtja mondókáját, ha arrébb megyek, akkor is megy. A fák élete. A ház két szobából áll, plusz egy előtér. Minimalista élet. Ágy felett Jézuskép, asztalon tükör és gondosan festett kerámiatál. Gárdonyi felkel, belenéz a tükörbe. Hát elég gyűrött az arcom, gondolja, és megmossa hideg vízzel. Felvesz egy köpenyt, kimegy megnézi, milyen ma a világ, ásít, int szakállasnak, nyújtózik hozzá és csak azután kezdi el. A napját egy könyvekkel körbetapétázott burokból tölti. Könyvei vitrinbe zárt, bőrbe kötött mementó. Nézheted, hogy indiai irodalom, fordulsz egyet és ott vagy: hét centi vastag, zöld ruhás

könyv. Indiai. De nem foghatod meg a kezében. Ezek itt kómában fekszenek, muzeális rendben. Szoba közepén tekintélyes bőrgarnitúra terül el. Ilyenen nyújtózik egy arisztokrata remete. Azon túl asztal, a tetején írógéppel. Csillog, mint egy hangszer, nyilván azért, hogy megszólaltassák. Nyilván önreklám miatt megy a csillogás. A kitüremkedő gombjain milliónyi ujjlenyomat. Időtlen ideig nézhető koncentrikusság. Ha teljes életet akarsz élni, kiáltja utánam szakállas, nemzz egy gyereket, írj egy könyvet és ültess egy fát. Ez a mondat még sokáig nyálkás csíkot húz maga után. A levegőben lóg, és ez megnyugtató.

Hazafelé kiderült, hogy Anikó kolijától csak öt percre lakott Géza. Tettem egy nagy kört. Sárga ruhát vesz fel, és ahogy forog a szalagja után, jelenti, hogy ma kirúgunk a hámból. Végül is sokkal nagyobb útvonalat is kirajzolhattam volna. Ha mondjuk, elmegyek az uszodáig. Hívtam a szabad bölcsész haverjaimat, mondja, lesz szórakozásunk. A szabad bölcsészek óriásra nőtt fiúgyerekek. Kezükkel meg tudnák érinteni az eget. Ezt ők is tudják, biztosan ebben versenyeznek. A bazilikának háttal áll, fejem fölött mutatja a szerkezetét annak, amit mond. A végtagjaik szétesőben, karjukat lejtőn le-föl mozgatják. Féltő, hogy kibújik egy csavar a könyökén. A közért ajtajának támaszkodik, és mondja, hogy rajzol is. Egy rajzoló bölcsész. Hagyja, hogy kiszivárogon az ecsetén keresztül egy belső kép másolata. Pár bölcselet, ami megtapadt kontúrokat rajzol át. Tulajdonképpen az ecsete vizsgálztatja. Zenél is, mondja, de az már túl sok lesz, hogy elképzeljem. Benyomja a fülembe a fülest: csúszós rock, és mutat egy videót, amin rajongó lányok előtt leveszi a pólóját. Aha, mondom jelentőségteljesen. Érzem, hogy porrá hullik az előző gondolat. Belehallgat a lejátszóba és megállapítja, hogy nem is vagyok nő. Lelkületű. Szerinte nem szép, hogy a zongora alapra ordítanak, meg dzsesszben a vinnogás. Léteznek ilyen vélemények. Majd én megmondom nektek, hogy működik a férfi, töri meg az asztalcsendet valaki. Irtó nagy vehemenciával magyaráz. A férfi jelzést kap egy nőtől, hogy lehet próbálkozni. Olaszos mozdulatokkal lejt, a válla előretéved, folyamatosan csúszik ki a padszélre. Amiről aztán kiderül: nem is biztos, hogy jelzés volt. Igazából az egész teste együtt halad a mondandójával. Elég viccesen mondja, a két szemben ülő lány halálra röhögi magát. A férfi működésén. A pasi elkezd érdeklődni ahhoz mérten mennyire érdekli a csaj. Vigyázz, ne menj túl messzire. De ha nem kap több visszajelzést, nem próbálkozik tovább. A fiú viccet mesél, ezt már nem figyeltem, nagyot koccan a földön. Visító női kacaj hallatszik.

Anikó levisz egy nagyon mély pincébe, ahol csak egy idős néni él. Itt készül a legjobb zsíros kenyér, jelenti, majd meglátod. És tényleg, a kenyéren minden tökéletes arányban van egymással. Nincs eldöntve, mi a dekoráció, a nem túl sok hagyma vagy a keresztbe fekvő paprikacsíkok, esetleg a fűszerpaprika morzsák. Tiszta mázli, hogy ezt rábíztuk az öreg hölgyre. Csocsóban alázzuk a fiúkat, Anikó ügyesen lő hátulról, én jól védek elől. Védekező attitűdöt veszek fel, mire ő sunyin berúgja a labdát. A fiúnak előttem nagyon hosszú fekete haja van, belelóg az arcába, rá az asztalra, azért nem lát. Szólok neki, nyújtanám a kezem, de fölösleges. Ez nem lát. Egyáltalán semmit, nem vesz észre. Hajnalban csoportosan vonulunk az utcán. Észrevettem, hogy oldalsó-közbülső helyekről egyes tagok elmászáltak. Vehemens fiú felszedett egy lányt, ők balra tértek, és csatlakozott hozzánk valaki, akit Anikó feltűnően visszafogott ovációval köszönt. A piszkos-fehér ingjére éles kontrasztban esnek fekete fürtjei. Szia, Zsuzsi vagyok, mosolyog, és nyújtja a kezét. A szeme is pokolian sötét, a kézfogása meg összetörte a kezem. Lehet, hogy üvegből vannak a csontjaim. A képem a tengerről üvegbe rejtve, hagymakarikák a

zsíros kenyéren üvegen át, és egy kacskaringózó ujjlenyomat. Érzem, hogy élek. Szia, én meg, mondom és belekezdek a történetembe. Kövekről mesélek, amelyek lerakódtak nehezezzékként. Cipelem őket, vonszolom, amióta letörtek a lebegő várról. Kiveszem a legsúlyosabbat, sokoldalú példány. Nézek rá, látom, hogy bírja, és úgy forgatom, hogy lássa minden oldalát: apám megvető arca, egy szerelmes fiú hazug tekintete, a félelem megüledett a szemüregben, látni rajta, hogy őrülnék lát, a szó, hogy mizantróp, egy mimóza virág. Zsuzsi szeme rám fókuszál, elkapom a fejem. Nem nézhetek rá. Hogyan lehet ránézni valakire, aki érti, hogy nincs tovább? Nézd, innen háromfelé vezet az út, mondja a sínek után, ahogy egy elágazáshoz érünk. Anikóék sehol. Mehetsz balra, abba a szűk sötét utcába, felfelé a meredek lejtőn vagy jobbra a felkúszó hídon tovább. Melyiket választod? Nem tudom, felelem, várok a válaszra, nem szeretnék eltévedni. Nem tudsz eltévedni, vágja rá éles sikító hangján, bármerre indulsz el, mindenképp ugyanoda találsz. Önmagadba. Nézek visszafelé, elterelő művelet, de ő még mindig nekem mondja. Hogy a várakozás időpocsékolás. Hogy annyi ember áltatja magát azzal, hogy felkészül, ó ha tudnám, startol, feszülnek az izmai, rákészül a holnapi randira, amit már ezerszer elképzelt, aztán csalódnia kell. Meg az állásinterjúk és vizsgák. Hogy a csoporttársai mind halálra izgulják magukat egy vizsga előtt, mikor az a néhány perc csak egy aprócska pont az életükben, és hogy ha az nem jól sikerül, akkor annak valamiért úgy kell lennie, és hogy aki ezt nem fogadja el, annak nincs jelenése. Nem nyílik ki, hanem bolyong a vágyak és emlékek között cikázva, vagy mi. Mi? Különleges akarsz lenni, vagy átlagos, kérdi. Egy kavics van a szandálomba, ki kéne rúgni. Különleges, mondom. De egyre hátrébb kerül a sarokvédőig. Azzal nagyon rosszul jársz, mondja, rétegekben ég rá az arcodra a maszk. Tessék, kérdem. Rétegekben ég az arcodra a maszk. Nézek rá. Rétegekben ég rá, mondja még egyszer, nézek rá szigorúan, hogy ne mondja már. És akkor elkezd a fejében egy hang: rétegekben ég rá az arcodra a maszk. Finoman ráteszi kezét az arcomra, ujjait végighúzza az arcbőrön. Sebhelyes, újra kell építened, mondja. És akarj egyszerű lenni. A híd felé fordul, amikor Anikóék látható közelségbe kerültek. Mi a helyzet, kérdi Anikó kettőnk közzé tolvaa az arcát. Mi felfelé megyünk. Én balra, feleli Zsuzsi. Úgy néz rám, erre most jövök rá, mintha először. Hogy ugyanezzel a bizalommal nézett akkor is. Örülök, hogy megismertelek, mondja, és lassan elszívárog, felszívja a levegő. Visszaforul a hídról, még valami, mondja, tudatosan építsd fel magad. Ó jaj, tehát tudatosan, mondom magamnak. Mondata súlyt kap, fogható lesz, elcsomagolom, hogy majd máshol vegyem elő. Előveszem a tengernél.